FREE CINEMA

148

12 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 2015

12 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 2015

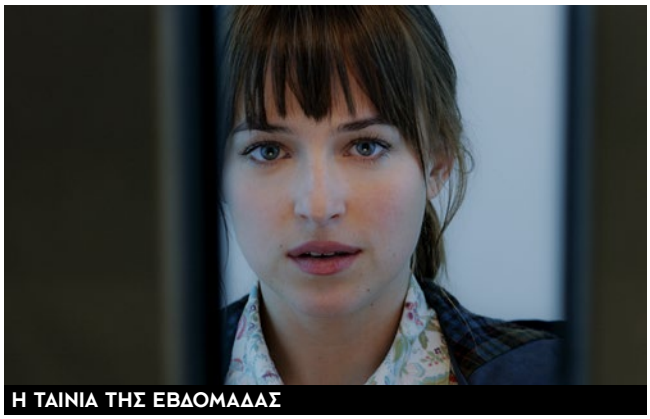

ΠΕΝΗΝΤΑ ΑΠΟΧΡΩΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΚΡΙ

LEVIATHAN

KINGSMAN: Η ΜΥΣΤΙΚΗ ΥΠΗΡΕΣΙΑ

ΕΝΑ ΚΟΡΙΤΣΙ ΓΥΡΙΖΕΙ ΣΠΙΤΙ ΜΟΝΟ ΤΟΥ ΤΗ ΝΥΧΤΑ

MEET MR. KLEIN

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΕΝΑΣ ΣΥΝΗΘΙΣΜΕΝΟΣ ΚΡΙΤΙΚΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

CLICK

12 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 2015

FREE CINEMA

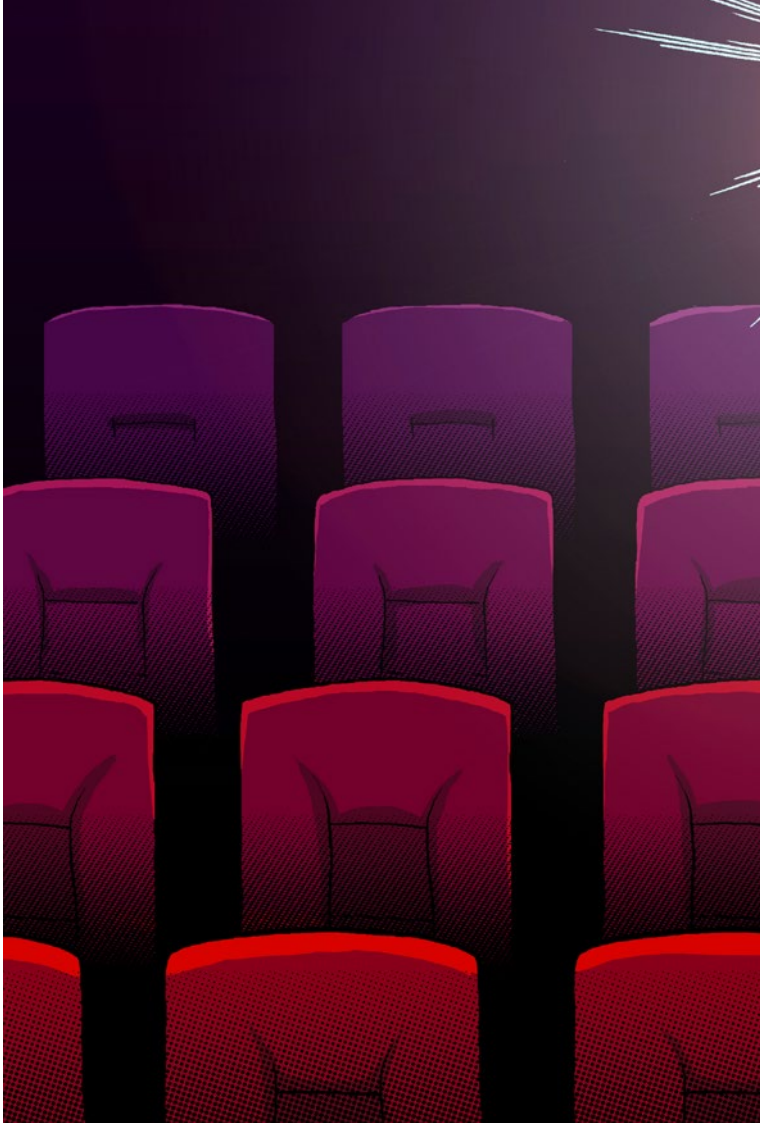

FREE CINEMA | ΤΕΥΧΟΣ #148
WWW.FREECINEMA.GR

Διεύθυνση
Ηλίας Φραγκούλης

Σχεδιασμός
The Comeback

Κείμενα
Βικτωρία Μιχαήλ
Παναγιώτης Παναγόπουλος
Γιάννης Σμοΐλης
Ηλίας Φραγκούλης

FOLLOW US ON

© 2015 FREE CINEMA
All Rights Reserved

Το περιεχόμενο του FREE CINEMA, στην όποια μορφή του (site, pdf), προστατεύεται από τις εθνικές (Ν.2121/93 ως ισχύει) και διεθνείς διατάξεις περί Πνευματικής Ιδιοκτησίας.

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή, αντιγραφή, πώληση, μίσθωση, χωρίς δικαίωμα παραχώρηση, αναδημοσίευση, διανομή, έκδοση, εκτέλεση, μεταγλώττιση, φόρτωση (upload), κατέβασμα (download), διαμόρφωση, δημιουργία αντιγράφων site (mirroring), τροποποίηση των σελίδων ή/και του περιεχομένου του με οιονδήποτε τρόπο, τμηματικά ή περιληπτικά, χωρίς προηγούμενη γραπτή άδειά μας.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: ΗΛΙΑΣ ΚΥΡΙΑΖΗΣ

Είναι η εβδομάδα στην οποία οι κριτικοί κινηματογράφου θα βγάλουν το άχτι τους - και ό,τι απωθημένο είχαν εδώ και καιρό - με τις... **«Πενήντα Αποχρώσεις του Γκρι»**, μια ταινία που θέτει και πάλι το αιώνιο ερώτημα: τι σημαίνει κακό στο σινεμά; Τι κάνει ένα φιλμ πραγματικά **κακό**; Μήπως θα έπρεπε να έχει εφευρεθεί ένα... «υποφερόμετρο», για να έχουμε μια πιο τίμια απάντηση από την, συχνά, στρεβλή άποψη (υποκειμενική ή όχι) ενός κριτικού Τέχνης;

Δεν θέλω να θίξω... οικογένειες, αλλά επί σειρά ημερών, τον τελευταίο καιρό, επιχειρώ να παρακολουθήσω ολόκληρη τη **«Χειμερία Νάρκη»** του Νούρι Μπιλγκέ Τζεϊλάν και έχω βυθιστεί (τρεις φορές έως τώρα...) σε αυτό που λέει και ο ίδιος ο τίτλος της ταινίας! Δεν ξέρω τι θα πει «βραβευμένη με το Χρυσό Φοίνικα στο Φεστιβάλ των Καννών». Ξέρω πως έχω πλαντάξει στον **ύπνο**! Την κάνει αυτό μια «κακή» ταινία; Ίσως όχι. Φοβούμαι, όμως, ότι την απομακρύνει από βαρύτατους χαρακτηρισμούς όπως... «αριστούργημα». Μια μέρα ίσως ζήσω αυτή τη στιγμή, που θα πέφτουν οι τίτλοι τέλους σε τούτο το έργο του Τζεϊλάν (ούτε να τον προφέρουν σωστά δεν έχουν μάθει ακόμη...) και θα έχω κι εγώ μια πλήρη άποψη...

Από την άλλη, τις «Πενήντα Αποχρώσεις του Γκρι» τις είδα και τις διασκέδασα. Δεν μου άρεσαν περισσότερο από το παρόμοιας «προβληματικής» και κλασικό, πλέον, **«9 ½ Εβδομάδες»** (1986) του Έιντριαν Λάιν (ο οποίος μεγαλούργησε στη δεκαετία του '80, χαλιναγωγώντας το mainstream και την pop κουλτούρα, κυρίως με την **«Ολέθρια Σχέση»** τού 1987, ταινία σφαγιασθείσα από την κριτική, φυσικά). Άλλες εποχές, άλλα ήθη, άλλοι στόχοι. Η δουλειά του, όμως, είναι να σε διασκεδάσει. «Ένοχα» ή μη. Και το κάνει, σχεδόν με μια σοβαρότητα στις προθέσεις (δεν είναι και το **«Οι Αναλώσιμοι 3»**, ρε αδελφέ!). Σαφώς, δεν είναι μια κακή ταινία. Δεν σου βγάζει τη γλώσσα κοροϊδευτικά. Σου λέει μονάχα... **κατανάλωσε**. Είναι λιγάκι σαν τη μέρα του Βαλεντίνου, καλή ώρα! Μπορείς να τη γιορτάσεις ή να τη σαρκάσεις. Και στις δύο περιπτώσεις, μπορείς να την απολαύσεις, όχι να τη μισήσεις απαραίτητα.

Ηλίας Φραγκούλης

ΠΕΝΗΝΤΑ ΑΠΟΧΡΩΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΚΡΙ (2015)

(FIFTY SHADES OF GREY)

★★★☆☆

Είδος
Αισθηματικό Δράμα

Σκηνοθεσία
Σαμ Τέιλορ-Τζόνσον

Καστ
Ντακότα Τζόνσον,
Τζέιμι Ντόρναν,
Ελοΐζ Μάμφορντ,
Λουκ Γκράιμς,
Μάρσια Γκέι Χάρντεν,
Τζένιφερ Ίλι,
Κάλουμ Κιθ Ρένι

Διάρκεια
125'

Διανομή
UIP

του Ηλία Φραγκούλη

Τελειόφοιτος λογοτεχνίας, βαθιά νυχτωμένη στον τομέα σεξ, συναντά πολυεκατομμυριούχο, νεαρό γόη για συνέντευξη, κάνοντας χάρη σε κολλητή της. Τα βλέμματά τους θα λάμψουν, όμως η βασανισμένη ψυχή εκείνου τής αποκαλύπτει ότι δεν ερωτεύεται, μονάχα... αφεντεύει!

Δύο πράγματα έμαθα σε σχέση με το ομώνυμο ευπώλητο, προτού παρακολουθήσω την κινηματογραφική του μεταφορά: α) ότι και μόνο από τις γυναίκες που το έχουν διαβάσει θα σπάσει ταμεία και β) ότι πρόκειται για ένα **κάκιστα** γραμμένο «Βίπερ Νόρα» με πληθώρα σεξουαλικών στάσεων και αφηγήσεων. Άρα, εκ του αποτελέσματος, η ταινία **«Πενήντα Αποχρώσεις του Γκρι»** ξεπερνά σε ποιότητα το βιβλίο – πηγή. Και εδώ σταματάμε να ασχολούμαστε με τις σελίδες του...

Υπάρχει κάτι πολύ ευχάριστο στην αρχική πρόθεση του να γίνει αυτή η ταινία από χολιγουντιανό studio, όσο και να ενίστανται οι πραγματικοί Doms & Subs για την άτολμη ή «εξευτελιστική» απεικόνιση των ερωτικών τους φετίχ και συμπεριφορών από τούτο το φιλμ. Μιλάμε για μια βιομηχανία ασεξουαλική, πλέον, που έχει εξοστρακίσει τον ερωτισμό, το γυμνό και, φυσικά, τις όποιες πράξεις που έχουν ως αποτέλεσμα την ηδονή. Μιλάμε για το mainstream, μαζικό σινεμά, αυτό που προσεγγίζει τα αμέτρητα εκατομμύρια των θεατών ανά τον κόσμο, τα οποία έχουν αφήσει τη μνήμη τους ν' αραχνιάζει μπροστά στο αναδίπλωμα των ποδιών της Σάρον Στόουν, για μια τζούρα από το αιδοίο της, στο **«Βασικό Ένστικτο»** (1992)! Για να μην πάμε τόσο πίσω όσο στην εποχή του **«9 ½ Εβδομάδες»** (1986)... Ή μήπως να πάμε;

Εκείνη η ταινία του Έιντριαν Λάιν είναι ό,τι πιο κοντινό στις «Πενήντα Αποχρώσεις του Γκρι» ως συγκρίσιμο μέτρο. Με σημαντικές διαφορές. Το φιλμ του Λάιν ήταν ένα διαρκές **παιχνίδι** για τα όρια και τις δοκιμασίες που θέτει το σεξ σε

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

★★★★★

Είναι μια παρθένα και δαγκώνεται για πάμπλουτο τεκνό που για να του σηκωθεί πρέπει να εξασκήσει επάνω της τον ναυτικό τον κόμπο. Παράτα το έργο, θα παίξει τρελή μουνοπαγίδα στα σινεμά!

μια σχέση. Η ταινία της Σαμ Τέιλορ-Τζόνσον αφηγείται μια ρομαντική ιστορία με background το role playing στο σεξ. Το ένα φιλμ δημιούργησε μόδες, στιλ, φετίχ που κοπιαρίστηκαν κατά κόρον από ένα κοινό ελαφρώς «παρθένο» σε τέτοιου είδους επιθυμίες, τούτο εδώ εμπορεύεται κάπως πιο προκατασκευασμένα την αφύπνιση των σεξουαλικών φαντασιώσεων. Το κάνει, όμως, σε μια εποχή στην οποία αυτό το «προϊόν» είχε εξαφανιστεί σχεδόν από τις κινηματογραφικές προθήκες. Και γι' αυτό **δεν** του αξίζει η υπερβολική ειρωνεία από το προφανές κύμα των haters το οποίο πρόκειται να κάνει την εμφάνισή του άμεσα.

Όσο... σκουπίδι (μπορεί να) είναι το ανάγνωσμα, το ίδιο δεν ισχύει για την ταινία της Τέιλορ-Τζόνσον, η οποία ανοίγει έξοχα με τη διασκευή της Άννι Λένοξ στο «I Put a Spell on You» του Σκρίμιν' Τζέι Χόκινς. Η επιλογή μαρτυρά **φινέτσα** και διάθεση υψηλής αισθητικής (γενικότερα, το soundtrack είναι εκλεκτικά φροντισμένο σε σχέση με τα σύγχρονα ακούσματα και τη σημερινή pop). Από την πρώτη σκηνή που έχουν μπροστά στον φακό μαζί ο Κρίστιαν Γκρέι και η Αναστέιζια Στιλ, ένα ύπουλο **μειδίαμα** θα εμφανιστεί στα χείλη σου. Ο διάλογος είναι βασισμένος πάνω σε μια campy αφέλεια, που θα σε κάνει να αισθανθείς ότι θα περάσεις καλά (ακόμη και για τους... λάθος λόγους!). Οι θεατές και των δύο φύλων θα βρεθούν μπροστά σε μια... ονείρωξη! Ο άνδρας είναι ο κούκλος, ο λεφτάς, ο «γαμάω» της υπόθεσης. Και η γυναίκα είναι η αθώα ύπαρξη, που γοητεύεται, δαγκώνεται και... μουσκεύει (γιατί είναι και παρθένα, διάβολε!). Μιλάμε για ρομαντική **παραμύθα** ολκής! Και μιλάμε και για... στερημένους θεατές, ως επί το πλείστον! Μη γελιόμαστε. ›

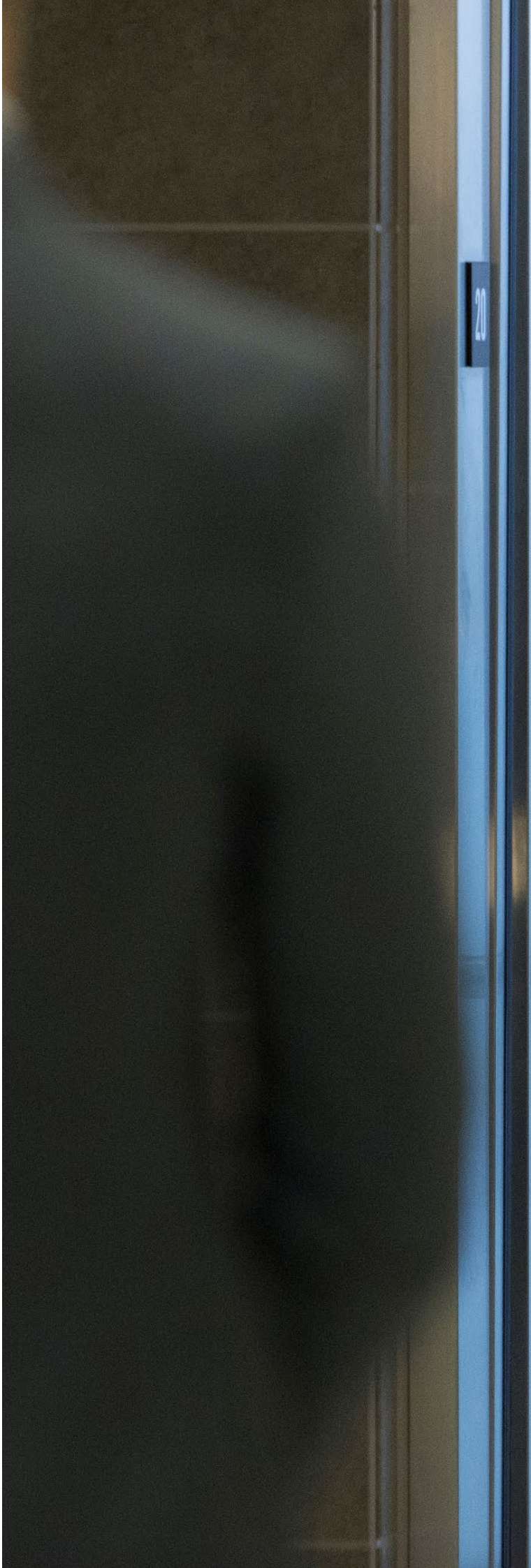

Και καθώς το πράμα πάει να προχωρήσει, έρχονται οι σεξουαλικοί ρόλοι, τους οποίους (πρέπει να) καθορίζει εκείνος, ως ο dominant της υπόθεσης. Γνωρίζει εκείνη τι θα πει submissive; Καμία σχέση (εδώ δεν το έχει «κάνει» και ποτέ!). Αλλά... τον θέλει. Και δηλώνει διαθεσιμότητα για να **«διαφωτιστεί»**. Αφού πρώτα χάσει και την παρθενιά της, εννοείται. Σε αυτό το σημείο, πρέπει να ομολογήσω πως το φιλμ είναι **πιο τολμηρό** από αυτό που περίμενα να δω (!), κυρίως από άποψη γυμνών εμφανίσεων των δύο πρωταγωνιστών, που συμμετέχουν σε αρκετά graphic σκηνές σεξ (και διόλου σεμνότυφες στάσεις). Στο μέτρο μιας mainstream, στουντιακής ταινίας όλα αυτά, βέβαια (δεν γίνεται και του Τρίερ...). Το μόνο που δεν θα δεις (και το είχε διατυμπανίσει ο διεθνής Τύπος από νωρίς) είναι το πέος του Τζέιμι Ντόρναν. Η Ντακότα Τζόνσον, από την άλλη, έχει αναλάβει την ευθύνη να σηκώσει τον μάλλον δυσκολότερο ρόλο τής... πιο αποκαλυπτικής σωματικής έκθεσης στον φακό, παράλληλα με τη μετεξέλιξη από... παρθενοπιπίτσα – βλαχάρα σε πιο στιλάτη, ώριμη και «περπατημένη» κοπέλα. Το ότι και οι δύο μαζί δημιουργούν μια χημεία αποτελεί μια από τις επιτυχίες των «Πενήντα Αποχρώσεων του Γκρι». ›

Οι «ατασθαλίες» γίνονται περισσότερο αισθητές όταν ο ρόλος του αφέντη πρέπει να... σκληρύνει. Και κάπου εκεί, **ακυρώνονται** και οι δύο σεξουαλικές ταυτότητες του ζευγαριού. Στο προφορικό ή και στην αποσαφήνιση του συμβολαίου που πρέπει να υπογράψει η Αναστέιζια (από τις καλύτερες σκηνές της ταινίας) για να μείνουν μαζί, οι αναφορές στις αγαπημένες συνήθειες του ήρωα ακούγονται... δυσβάσταχτες, όμως ο φακός δεν τολμά να φτάσει ποτέ εκεί, ακόμη και αφού μπούμε στο εσωτερικό του διαβόητου «playroom», του οποίου τα πιο kinky «εργαλεία» αποτελούν μονάχα μέρος τού διακόσμου, τελικά. Ακόμη και η σκηνή της τιμωρίας με το μαστίγωμα δεν δικαιολογεί απόλυτα τη φήμη του χαρακτήρα τού κυρίου Γκρέι. Είναι προφανής η απόφαση των παραγωγών του φιλμ, να πουν «ναι» στην τολμηρότητα του σεξ, αλλά να μην αγγίξουν τις «κόκκινες γραμμές» τού σαδισμού ως έκφρασης απόλαυσης στο σεξ, έτσι ώστε το σύνολο της ταινίας να έρθει σε μια... γενικότερης αποδοχής απεικόνιση ενός «παράξενου» **ρομάντζου**. Το οποίο παίρνει τα ηνία σε τούτη την ταινία. Ξεκάθαρα.

Με άλλα λόγια, οι «Πενήντα Αποχρώσεις του Γκρι» μοιάζουν κάπως με τα... «προκαταρκτικά». Σε ανάβουν, ανοίγουν φερμουάρ, βάζουν χέρι και... η συνέχεια στο επόμενο (διότι μιλάμε για τρία βιβλία!). Θα είναι πιο βιτσιόζικο και σκληρό; Πιο αγαπησιάρικο; Περισσότερο αποκαλυπτικό (ψυχαναλυτικά) γύρω από τα μυστικά της ψυχής του κυρίου Γκρέι και του «κακού» που τον μεταμόρφωσε σε τούτο το παγερό πλάσμα; Όπως και να 'χει, είναι ζήτημα της pop κουλτούρας. Αυτή μας οδηγεί. Διότι, ξέρεις, χωρίς αυτό το pop στη ζωή, τα πάντα είναι βαρετά!

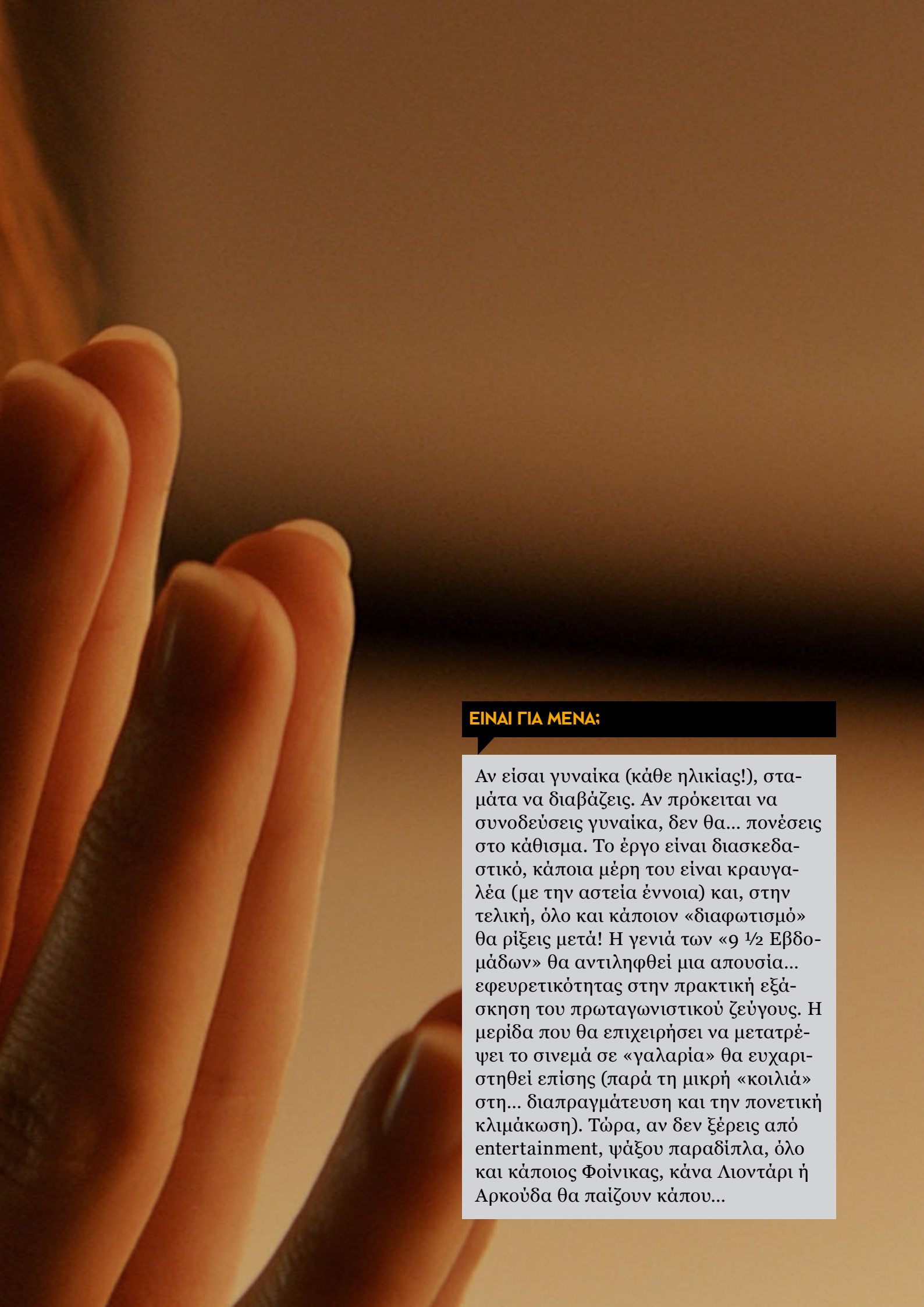

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ;

Αν είσαι γυναίκα (κάθε ηλικίας!), σταμάτα να διαβάζεις. Αν πρόκειται να συνοδεύσεις γυναίκα, δεν θα... πονέσεις στο κάθισμα. Το έργο είναι διασκεδαστικό, κάποια μέρη του είναι κραυγαλέα (με την αστεία έννοια) και, στην τελική, όλο και κάποιον «διαφωτισμό» θα ρίξεις μετά! Η γενιά των «9 ½ Εβδομάδων» θα αντιληφθεί μια απουσία... εφευρετικότητας στην πρακτική εξάσκηση του πρωταγωνιστικού ζεύγους. Η μερίδα που θα επιχειρήσει να μετατρέψει το σινεμά σε «γαλαρία» θα ευχαριστηθεί επίσης (παρά τη μικρή «κοιλιά» στη... διαπραγμάτευση και την πονετική κλιμάκωση). Τώρα, αν δεν ξέρεις από entertainment, ψάξου παραδίπλα, όλο και κάποιος Φοίνικας, κάνα Λιοντάρι ή Αρκούδα θα παίζουν κάπου...

LEVIATHAN (2014)

(LEVIAFAN)

★★★★☆

Είδος
Δράμα

Σκηνοθεσία
Αντρέι Ζβιάγκιντσεφ

Καστ
Έιμι Άνταμς,
Κρίστοφ Βαλτς,
Κρίστεν Ρίτερ,
Τζέισον Σουόρτσμαν,
Ντάνι Χιούστον

Διάρκεια
140'

Διανομή
SEVEN FILMS / ΣΠΕΝΤΖΟΣ

του Γιάννη Σμοΐλη

Άνεργος οικογενειάρχης, έρχεται σε κατά μέτωπο σύγκρουση με διεφθαρμένο δήμαρχο που θέλει να του πάρει το σπίτι σε εξευτελιστική τιμή, προκειμένου να προωθήσει τα σχέδιά του. Παλεύοντας να το σώσει, θα καταλάβει ότι η ιδιοκτησία του δεν είναι το μόνο πράγμα που διακυβεύεται σ' αυτή την ιστορία.

Ο Αντρέι Ζβιάγκιντσεφ διαθέτει ένα ιδιαίτερο ταλέντο στο να αφηγείται βιβλικές παραβολές. Το απέδειξε στην αριστουργηματική **«Επιστροφή»** του, του 2003, μια θεολογική αλληγορία, κατάμεστη αναφορών στις γραφές και μυστικιστικά αργόσυρτη σαν λιτανεία. Με το **«Leviathan»**, συνεχίζει στο ίδιο μοτίβο, εμπνέεται και πάλι από μια φιγούρα της παλαιάς διαθήκης, τον Ιώβ, επιχειρεί να τοποθετήσει τα ηθικά διδάγματα της ιστορίας του μέσα στο σύγχρονο κοινωνικοπολιτικό πλαίσιο της Ρωσίας τού Πούτιν αλλά σε αντίθεση με το, λατρευτό στους κινηματογραφόφιλους κύκλους, προαναφερθέν έργο, υιοθετώντας μια προσέγγιση λιγότερο «βλοσυρή», αυτή τη φορά, κάπως πιο περιπαικτική (υπάρχουν σκηνές όπου η ταινία λειτουργεί σχεδόν σαν μαύρη σάτιρα ηθών) για να φτάσει, παρ' όλα αυτά, σε αποκαρδιωτικά συμπεράσματα. Ο Λεβιάθαν είναι το κήτος μέσα στην κοιλιά τού οποίου έζησε για λίγο ο Ιωνάς, είναι, όμως, πολύ περισσότερο το τερατώδες Κράτος του φιλόσοφου Τόμας Χομπς που εξουδετερώνει το άτομο, το αφοπλίζει και του στερεί τις δυνατότητες μιας αξιοπρεπούς ζωής. Για τον Ζβιάγκιντσεφ, η χριστιανική διδασκαλία που παροτρύνει τους δυστυχισμένους να κάνουν υπομονή, να ανέχονται και να αποδέχονται τη μοίρα τους απέναντι στον δυνάστη, δεν μπορεί παρά να γίνει αντικείμενο χλεύης και στο πρόσωπο του ταλαίπωρου ήρωά του καταδικάζεται αυτή ακριβώς η στάση, εκφράζεται η συντριβή όλων των υπομονετικών φουκαράδων αυτού του κόσμου. Αυτών που επιβιώνουν, όπως-όπως, μέσα στο κήτος, χωρίς ελπίδα να δραπετεύσουν μια μέρα. Ο Λεβιάθαν θα τους

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

★★★★★

Είναι ένας Ρώσος άνεργος και θέλουν να του πάρουν το σπίτι. Αν ήτανε και αιμομίκτης και πλήρωνε και ΕΝΦΙΑ, δικό μας παιδί θα έλεγα πως είναι!

χωνέψει, το παραμύθι της θρησκείας δεν πείθει πια κανέναν.

Ο καημένος ο Κόλια είναι ένας άνεργος μηχανικός που ζει στο παραθαλάσσιο σπίτι του, με τη νεαρή γυναίκα και τον γιο του από έναν πρώτο γάμο. Τυπική ρώσικη ψυχή, οξύθυμη, αυθόρμητη, εκρηκτική. Ακόμα και στα ζόρια, απολαμβάνει τη vodka του σε λίτρα και γελάει ηχηρά, δεν το βάζει κάτω. Μέχρι που ένας διεφθαρμένος ως το μεδούλι δήμαρχος – gangster θα βάλει στο μάτι την ιδιοκτησία του και θα χρησιμοποιήσει νόμιμα και παράνομα μέσα για να του την πάρει. Ο Κόλια συνειδητοποιεί πόσο μικρός είναι μπροστά στο θηρίο του Κράτους – Λεβιάθαν που εκπροσωπείται απ' τον θρησκευόμενο, αθεόφοβο εγκληματία. Θα ζητήσει από έναν φίλο του δικηγόρο να τον βοηθήσει για να σώσει αυτή τη φλούδα γης που του αναλογεί, το σπίτι που μοιάζει με προέκταση του εαυτού του και που αν εγκαταλείψει χωρίς μάχη, θα είναι σαν να απαρνιέται την ίδια του την αξιοπρέπεια. Η προδιαγεγραμμένη εξέλιξη μιας σύγκρουσης με το σύστημα, τα απανωτά χαστούκια σε προσωπικό επίπεδο, ακόμα κι ο κίνδυνος να χάσει τη ζωή του δεν πτοούν τον Κόλια. Θα πολεμήσει ως το τέλος, κι ο Ζβιάγκιντσεφ θα καταγράψει τη διαδρομή αυτή προς την επίγνωση, με νατουραλισμό στην κινηματογράφηση, ταχύτερο μοντάζ απ' αυτό στο οποίο μας είχε συνηθίσει μέχρι τώρα, σχετικά γρήγορο ρυθμό για ένα φιλμ (κι έναν σκηνοθέτη) που δεν μπορεί να ξεπεράσει την αγάπη του για το σινεμά του Ταρκόφσκι, ανθρωπιά, χιούμορ αλλά και γνήσια, λυρική δραματικότητα που εκλιπαρεί, θαρρείς, για μια μεταφυσική ερμηνεία.

Βλέπεις, το «Leviathan», παρά το γεγονός ότι δεν αφήνει καμιά αμφιβολία για το ποιος είναι ο κύριος στόχος προς τον οποίο κατευθύνονται τα βέλη της κριτικής του (σε σημεία, ίσως, με τρόπο ολίγον κραυγαλέο), παρά τη συστηματική επίθεση σε θεσμούς, δικαστική και πολιτική εξουσία, διαφθορά και θρησκευ-

τική υποκρισία (αν όχι κυριολεκτική συμμαχία με τους εγκληματίες), δεν κρύβει και μια διάθεση ευθέως φιλοσοφική, που θέλει τον άνθρωπο εκ προοιμίου χαμένο, καταδικασμένο όχι μόνο μέσα στην κοινωνία που τον αλυσοδένει αλλά συνολικά, μέσα στην αδιάφορη φύση, ως έρμαιο της διάβρωσης και της αέναης ανακύκλωσης των εποχών. Η μοίρα του Κόλια δεν είναι ιδιαίτερα διαφορετική από εκείνη των προκατακλυσμιαίων όντων που σαρώθηκαν απ' τις φυσικές καταστροφές. Στα κόκαλα αυτών των απροσδιόριστων πλασμάτων (πρόκειται για τη ραχοκοκαλιά μιας φάλαινας ή ενός δεινόσαυρου;) θα βρει καταφύγιο ο γιος του, σε μια σκηνή μεγάλης συναισθηματικής φόρτισης, με τα απολιθώματα αυτά θα ξεκινήσει και θα κλείσει το φιλμ (και τη **συγκλονιστική** μουσική του Φίλιπ Γκλας, φυσικά). Η έμφαση που δίνει στα λείψανα αυτά ο Ζβιάγκιντσεφ δεν θεωρώ ότι είναι τυχαία. Προμηνύουν το μέλλον κάθε ανθρώπινης προσπάθειας, περιγελούν όχι μόνο τον δονκιχωτισμό του Κόλια αλλά και του καθενός μας, ανεξάρτητα απ' το είδος του αγώνα που έχουμε (ή μας έχει) επιλέξει.

Συνεπώς η επαναστατικότητα (αφού δεν μπορείς παρά να εξοργιστείς αναλογιζόμενος την οικουμενική διάσταση της ιστορίας του Κόλια που είναι απότοκο μιας παγκόσμιας, όχι μόνο ρωσικής, κατάστασης πραγμάτων), ο μηδενισμός κι η μοιρολατρία, συνυπάρχουν στο «Leviathan», ένα φιλμ που παρακινεί σε δράση, την ίδια στιγμή που διακηρύσσει τη ματαιότητά της. Κι αν ιδεολογικά παρουσιάζεται κάπως διχασμένο, δεν ισχύει το ίδιο και σε ό,τι αφορά την αισθητική του συνέπεια που μας αποκαλύπτει έναν Ζβιάγκιντσεφ, πιο ώριμο από ποτέ. Η εκθαμβωτική μεγαλοπρέπεια των εισαγωγικών και τελικών πλάνων (όπου και μας δίνεται, εικαστικά ανυπέρβλητη, μια **ομορφιά** των βράχων, του ουρανού και των νερών, απάνθρωπα περιφρονητική για τα μικρά και εφήμερα δράματά μας), χωράει στο ενδιάμεσο μια δωρική,

ουσιαστική αναπαράσταση των γεγονότων, χωρίς ιδιαίτερο στυλιζάρισμα κι άλλα τερτίπια που θα ελάφραιναν το βάρος της παναν-θρώπινης σημασίας τους. Η σκηνοθεσία του Ζβιάγκιντσεφ εμμένει στο απαραίτητο, το θεμελιώδες, το κρίσιμο. Από τη μία το τοπίο, η γεωγραφία, ο χώρος, η σημειολογία του περιβάλλοντος, απ' την άλλη τα πρόσωπα σε αδυσώπητα κοντινά, η οδύνη, ο σπαραγμός, η αγωνία τους να υπάρξουν. Όχι εντελώς απαλλαγμένη ορισμένων απλουστευτικών συμβολισμών, η οπτική γλώσσα τού «Leviathan» είναι ταυτόχρονα νεορεαλιστική και ιμπρεσιονιστική, ανθρωποκεντρική και μεγαλεπήβολη.

Συνεπικουρούμενη κι από τις εξαιρετικές ερμηνείες (ειδικά ο Ρομάν Μαντιάνοφ ως δήμαρχος – μαφιόζος δίνει ρεσιτάλ σε έναν αβανταδόρικο ρόλο), η προσπάθεια του Ζβιάγκιντσεφ να κάνει ένα άνοιγμα και σε ευρύτερα κοινά, χωρίς να κάνει εκπτώσεις, στέφεται με επιτυχία. Επίσης, η άνεση με την οποία ο Ρώσος σκηνοθέτης, διαπρέπει στη διασταύρωση των ειδών, αποκαλύπτει μια δημιουργική τόλμη, όχι συχνά παρατηρημένη στους μεγαλόσχημους δημιουργούς τού καλλιτεχνικού κυκλώματος (που συνήθως υιοθετούν μια φόρμα και την υπηρετούν απαρέγκλιτα από ταινία σε ταινία): το «Leviathan» είναι συγχρόνως κοινωνικό δράμα, πολιτική σάτιρα, θρησκευτική παραβολή, μαύρη κωμωδία, αστικό γουέστερν, δικανικό θρίλερ και καφκική μεταγραφή (το άτομο παγιδευμένο στους μαιάνδρους της γραφειοκρατίας, μόνο ενάντια στο παράλογο του κόσμου, που χάνει και δεν μπορεί να αντιληφθεί το γιατί), διατηρώντας μια ωραία ενότητα ύφους. Μένει να φανεί πώς θα ανταποκριθεί ο πολύς κόσμος σε ένα φιλμ, ξεκάθαρα artistic αλλά πάντα επικοινωνιακό και εύληπτο. Η τέχνη του Ζβιάγκιντσεφ σου απευθύνει το κάλεσμα: για αφύπνιση, σύγκρουση ή έστω αισθητική απόλαυση και χρήσιμο προβληματισμό. Είσαι έτοιμος να ανταποκριθείς;

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ;

Ακόμα κι αν δεν είσαι εξοικειωμένος με το «δύσκολο» ρωσικό σινεμά, το «Leviathan» έχει τα φόντα να σε κερδίσει, γιατί και ενδιαφέρουσα πλοκή διαθέτει, και αγωνία, και ποτέ δεν γίνεται εσωστρεφές. Αν, πάλι, είσαι, και γουστάρεις τον Ζβιάγκιντσεφ κυρίως λόγω της «Επιστροφής» ή της μεθοδικής επιδίωξής του να κάτσει στον θρόνο του Ταρκόφσκι, τότε το νέο του φιλμ μπορεί και να σου φανεί λίγο πιο... εμπορικό απ' όσο θα ήθελες. Σε κάθε περίπτωση, όμως, πρόκειται για μια σημαντική ταινία που έχει πράγματα να πει, τα λέει με ντομπροσύνη και μας αφορά. Αν δηλώνεις αφοσιωμένος κινηματογραφόφιλος, δεν πρέπει να το χάσεις.

KINGSMAN: Η ΜΥΣΤΙΚΗ ΥΠΗΡΕΣΙΑ (2015)

(KINGSMAN: THE SECRET SERVICE)

★★★½☆

Είδος
Κωμική Περιπέτεια

Σκηνοθεσία
Μάθιου Βον

Καστ
Τάρον Έτζερτον,
Κόλιν Φερθ,
Σάμιουελ Λ. Τζάκσον,
Μαρκ Στρονγκ,
Σόφι Κούκσον,
Σοφία Μπουτέλα,
Μάικλ Κέιν,
Μαρκ Χάμιλ

Διάρκεια
129'

Διανομή
ODEON

του Παναγιώτη Παναγόπουλου

Πίσω από ένα παραδοσιακό ραφτάδικο της Saville Row στο Λονδίνο, κρύβεται μια μυστική οργάνωση κατασκόπων και πρακτόρων, που λειτουργεί ανεξάρτητα με σκοπό την καταπολέμηση του διεθνούς εγκλήματος. Προσπαθώντας να διορθώσει ένα δυστύχημα του παρελθόντος, ένας από τους πράκτορες παίρνει υπό την προστασία του έναν νεαρό, ατίθασο, αλλά με ικανότητες υιό παλιού συναδέλφου του.

Θυμάσαι πότε ήταν η τελευταία φορά που είδες περιπέτεια με κωμικά στοιχεία, ανατροπές και ultra δόσεις βίας να φλερτάρει τόσο με την καρτουνίστικη υπερβολή όσο και με το σοκ; Μάλλον ήταν το **«Kick-Ass»** (2010). Και δεν είναι τυχαίο που στο **«Kingsman»**, το οποίο χαρακτηρίζεται από τα ίδια απολαυστικά στοιχεία, υπεύθυνος για τη σκηνοθεσία είναι ο ίδιος άνθρωπος, ο Μάθιου Βον. Το trailer του «Kingsman» ίσως να μη σου έχει γεμίσει πολύ το μάτι, η ταινία όμως καταφέρνει να το κάνει... να γουρλώσει! Γρήγορη, αστεία, γεμάτη pop αναφορές και πολλή, πάρα πολλή βρώμικη βία, ίσως σε φέρει σε αμηχανία κάποιες στιγμές για το αν πρέπει να γελάσεις ή να μείνεις με το στόμα ανοιχτό από την έκπληξη και το μέγεθος της πρόκλησης. Στην τελική, όμως, θα παραδεχτείς ότι λίγοι άνθρωποι στο σύγχρονο σινεμά, όσο ο Μάθιου Βον, έχουν τη διάθεση να γυρίσουν ένα fun movie που να προκαλεί.

Το «Kingsman» εμπνέεται, σατιρίζει, παρωδεί, υποκλίνεται σε χαρακτήρες της βρετανικής παράδοσης, όπως ο Τζέιμς Μποντ και ο Τζον Στιντ των **«Εκδικητών»**, με τον Κόλιν Φερθ, τον πιο άψογο Βρετανό που μπορείς να φανταστείς, να συνδυάζει ως Χάρι Χαρτ, τη «βρετανικότητά» του με τις πιο φονικές κινήσεις. Σε δύο σκηνές, όταν αντιμετωπίζει μια παρέα νταήδων σε μια λονδρέζικη pub και όταν συμμετέχει σε ένα ομαδικό μακελειό σε μια μισαλλόδοξη εκκλησία στη «βαθιά» Αμερική, μένεις ξερός με το πόσο cool και πόσο δολοφονικός μπορεί να δείχνει ταυτόχρονα! ›

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

★★☆☆☆

Χέσε μας με τους πράκτορες, ΟΚ, cool είναι, Άγγλοι, τύπου Μποντ, ξέρεις... Το θέμα εδώ είναι η γκόμενα που σφάζει και τεμαχίζει... με τις κλωτσιές της! Γκαζέλ(α) το μωρό! Είμαι ερωτευμένος.

Ο Φερθ εκπροσωπεί την παλιά γενιά στη μυστική οργάνωση του «Kingsman», η οποία προσπαθεί να βρει τρόπους να ανανεωθεί και να αντιμετωπίσει την παγκόσμια απειλή που προέρχεται από έναν μεγιστάνα της τεχνολογίας και τη βοηθό του, την Γκαζέλ, μια γκόμενα με προσθετικά πόδια – λεπίδες, σαν αυτά του Όσκαρ Πιστόριους, που τα χρησιμοποιεί για να... τεμαχίζει τους αντιπάλους της. Ο Βάλενταϊν, όπως είναι το όνομά του, γίνεται κοσμαγάπητος μοιράζοντας δωρεάν κάρτες κινητής τηλεφωνίας, όμως ο σκοπός του είναι να αφανίσει το μεγαλύτερο μέρος του πληθυσμού της Γης – και σε αυτό τον διευκολύνει μια παγκόσμια συνωμοσία ισχυρών.

Ο Χάρι Χαρτ θα βρει στο πρόσωπο του Έγκσι, ενός παιδιού από τα υποβαθμισμένα council flats του Λονδίνου, τον κατάλληλο μαθητευόμενο. Μέσα από μια σκληρή εκπαίδευση και με την περιφρόνηση των συμμαθητών του που προέρχονται από «καλές» οικογένειες, ο Έγκσι θα βγάλει προς τα έξω όλες του τις δυνατότητες, αλλά και το class που απαιτείται για ένα μέλος της «Kingsman». Δεν είναι κανένα τρομερό μυστικό ότι ο κόσμος θα σωθεί, αλλά η κορύφωση είναι τόσο διασκεδαστική και τόσο θεαματική, με πυροτεχνήματα που... θα σου πάρουν το μυαλό (και μερικών ακόμη κεφαλιών στην ταινία).

Διασκευάζοντας το ομώνυμο comic, που δημιούργησαν ο κειμενογράφος του «Kick-Ass» και ο εικονογράφος του «Watchmen», ο Μάθιου Βον έχει καταφέρει να διαχειριστεί θεαματικά τους χώρους ανάμεσα στο ρεαλιστικό και στο φανταστικό, να διευθύνει εξαιρετικούς ηθοποιούς (Φερθ, Κέιν, Στρονγκ), να δώσει χώρο και να αναδείξει έναν νέο πρωταγωνιστή (Έτζερτον) και, αν και η ιστορία σε κάποια σημεία ξεφεύγει ή χάνει τους σφιχτούς ρυθμούς, να φτιάξει τελικά μια ταινία τόσο διασκεδαστική και τόσο προκλητική, χωρίς να στήσει κώλο στους περιορισμούς των studios (μια μικρή αναφορά στην τελευταία σκηνή, που θα σε κάνει να απορήσεις πώς στο διάολο πέρασε). Γρήγορα το sequel, παρακαλώ!

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ;

Αν είσαι comic fanboy, συγχαρητήρια, ήρθαν τα Χριστούγεννα κι η Πρωτοχρονιά! Αμφιβάλλω αν θα περάσεις καλύτερα φέτος στο σινεμά. Σε κάθε περίπτωση, όμως, αν εκτιμάς τη γρήγορη, έξυπνη και με κότσια περιπέτεια, δεν μπορεί παρά να εκτιμήσεις και ό,τι έχει καταφέρει ο Μάθιου Βον με το «Kingsman». Λίγη προσοχή συνιστάται προς τους πιο «ευαίσθητους» στο αιματηρό θέαμα θεατές...

ΕΝΑ ΚΟΡΙΤΣΙ ΓΥΡΙΖΕΙ ΣΠΙΤΙ ΜΟΝΟ ΤΟΥ ΤΗ ΝΥΧΤΑ (2014)

(A GIRL WALKS HOME ALONE AT NIGHT)

★★½☆☆

Είδος
Ρομαντικό Νουάρ Τρόμου

Σκηνοθεσία
Άνα Λίλι Αμιρπούρ

Καστ
Σίλα Βαντ,
Αράς Μαραντί,
Μάρσαλ Μανές,
Μοζάν Μαρνό

Διάρκεια
99'

Διανομή
ODEON

της Βικτωρίας Μιχαήλ

Μοναχική βρυκολακίνα σε περσόφωνη βιομηχανική Sin City πτωμαΐνης ξεδιψάει τιμωρώντας το ανδρικό έγκλημα, ώσπου έρχεται κοντά με τον Επαναστάτη Χωρίς Αιτία-on-ecstasy γιόκα χρεωμένου πελάτη ναρκωέμπορα. Ακολουθεί cool χαμός – ενώ μια μεσήλικη πουτάνα, ένας μπόμπιρας skater κι ένας ψιψίνος παίρνουν μάτι. Μόνο οι Εραστές Μένουν Ζωντανοί;

Εάν η Άνα Λίλι Αμιρπούρ υπάρξει κάποτε αιμολήπτης όπως κάνει σινεμά, δε θα κινδυνεύσει. Γιατί ανήκει – δεν ανήκει στην ομάδα ΑΒ των... καθολικών παραληπτών, είναι ευτύχημα & οξύμωρο γι' αυτή την αναθρεμμένη στις ΗΠΑ ζωροάστρισσα δεύτερης γενιάς το ότι μπορεί να φιλτράρει και να ενσωματώνει κάθε κινηματογραφικό blood group. Αφού έχει ρουφήξει φλέβα μετά από φλέβα επιρροών, με αυτές να κυλάνε και να διαλύονται στο κυκλοφορικό της. Και εκείνη να επιβιώνει κομψά ως... είδος: ταυτόχρονα μια σουφραζέτα της νέας χιλιετίας με τσαντόρ αλλά σιγανοπαπαδιά (όχι ταραξίας όπως οι φίλαθλες έφηβοι στο **«Offside»** του Παναχί) σε μια γειτονία Λεόνε και περιβαλλόντων ήχου & εικόνας του **«Eraserhead»**, ένα απ' τα children of the night τού Λουγκόζι όπως θα το μεγάλωνε σκιάζοντάς το η Μαρζάν Σατραπί στο **«Persepolis»**, ένα αποπαίδι τού προϊσλαμικού Ιρανικού Νέου Κύματος ενδεδυμένο τη μαρινιέρα πάνω απ' την καρδιά τού 20 – 30 αγχών ειδυλλίου τού **«Boy Meets Girl»** του Καράξ. Α, ναι: πάνω σε board, ενώ λίγο πριν έχει χορέψει ένα τραβέλι και λίγο μετά ένα γάταρος – μετεμψύχωση θα δείξει αγριεμένος τα δόντια του. Όλα ασπρόμαυρα...

Μ' αυτά τρέφεται, και αυτά σώζουν ετούτη τη μικρή αδελφή της **«Nadja»** του Αλμερέιντα, όσο επιδεικτικά μπλαζέ απέναντι στα απαιτούμενα (το μεδούλι των χαρακτήρων, τον κορμό της ιστορίας, τον σίδηρο της έντασης, τη μη λυμφατική κομπαρσαρία) κι αν διαγράφεται η κοψιά της, στη νύχτα ή μέρα της δυστοπικής έρ(η)μης πατρίδας της. Όπου ενώ πετρε-

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

★★★★★

Βαμπίρ με τσαντόρ στο ασπρόμαυρο; Σκόρδα, ρεεεεεεεεεεεε!

λαιοαντλίες στραγγίζουν κερδαλέα τις αρτηρίες τής γης, η τρόικα «πορνεία – αστεγίλα – πρέζα» αραδιάζει στοιχειωτικά άθαφτα κουφάρια κοινή θέα σε ρέματα και το αρπακτικό – vamp σε εκδοχή hipster εκδηλώνει τη χειραφέτησή του στο σκοτάδι εκδικούμενο αθόρυβα για το φύλο του, το πρώτο μεγάλου μήκους incubus της νέα hot οντότητας (τώρα εκ Καλιφόρνιας) της μεσανατολίτικης διασποράς υπερτανύζει τα λαιμά ενός προϋπάρχοντος short του αλλά στρώνει δερματάκι.

Χάρη στο σωτήριο για τη ροή πλάσμα της μουσικής των Radio Tehran κυρίως (με το «Death» των White Lies στο πικάπ στην καλύτερη skin on skin σεκάνς της ταινίας, ενώ οι αφίσες του Μάικλ Τζάκσον και της Μαντόνα φιγουράρουν στον τοίχο του άντρου της τσαούσας θα την ακούσετε, πάντως), τις δαγκωτής ψήφου κιαροσκούρες συνθέσεις με αναμορφικούς φακούς και υψηλό contrast της Arri Alexa του Λάιλ Βίνσεντ (παρά κάποιες on film διορθώσεις εστίασης), τον καθετήρα ατμοσφαιρών λάου λάου αρπάγης τόνων, τη μετάγγιση ρανίδων χιούμορ. Μ' αυτά διαιωνίζει αναζωογονητικά το vampire genre η δεσποινίς, υποσχόμενη κάτι πιο σαρκωμένο στον indie υπόκοσμο την επαύριο. Άσε το ότι η **«Νορβηγία»** μόλις βρήκε το double feature ταίρι της. Ψωνίστε από σβέρκο. Με την καλή έννοια κι άλικα σκισμένο, βεβαίως...

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ;

Οι βουρδουλακόφιλοι, οι μπιμουβάδες, οι νεολαίοι arthouseάδες απλώς ορμάνε – μέχρι nunsploitation και «Rumble Fish» θα «δείτε» απ' τις παραισθήσεις, απλώς τα scares δεν είναι (καθόλου, όμως...) για χόρταση. Σου τη σπάει το macho των αγιατολάδων και τού ISIS; Πάρε μάτι πώς τους την πέφτει το θηλυκό (σε δεύτερο επίπεδο, εντάξει). Δεν μπορείς το μεταβιντεοκλιπίστικο σινεμά; Δείχνουν συχνά τέτοιες διαθέσεις οι κυνόδοντες εδώ, φυλάξου. Ακούς Φαρσί και κρύβεσαι; Δεν τη γλιτώνεις, κι ας μοστράρει ρεβιζιονιστικά η οδοντοστοιχία.

ΟΛΟΣ Ο ΦΡΑΓΚΟΥΛΗΣ ΣΕ 3 ΛΕΠΤΑ

CLICK